TUNTURILATU 4/2013

Satu Ojala

Huoltorakennus kastettiin oikeutetusti Pekan-Oskariksi. Siitäkös kämppäisäntä Pekka Kallio oli mielissään.

Julkisivulta puuttuneen naulan naputti paikoilleen Paavo Kramsu.

Nyt se on valmis!

Puolitoista vuotta sitten se alkoi.
Silloin kaivettiin kuoppa Susikyrön pihaan ja talkoolaiset käärivät hihat ja ryhtyivät töihin. Sulan maan aikana talkootunteja on tehty kymmenisentuhatta ja talkoolaisia on ollut reilut 60.
KIITOS!

6

Ovtsin matkassa 3

Ihan ehta Lapin noita 7

Suomi meloi Kemijoella 8–9

Inarin antia 12

PUHEENJOHTAJALTA

Veteraania ei jätetä

Sotiemme veteraanien maailmasta tuttu tunnuslause oli luultavasti syyskokouksella mielessään kun se valitsi puheenjohtajaksi vanhan suden, **Pahkalan Raimon**. Onneksi olkoon ja menestystä. Kokemuksellasi Sinä osaat tämän homman.

Upeinta oli kuulla, että tehtävä on Sinulle mieluinen.

Onnea ja menestystä myös Paul Pakariselle ja Kari Haliselle, jotka saavat olla mukana johtokuntatyösken-telyssä ainakin kaksi vuotta. Kiitokset Aulikki Kuukkaselle ja Pekka Kalliolle johtokunnan jäsenyydestä. Kumpikin heistä toki jatkaa muissa tärkeissä tehtävissä.

Johtokunta can

Tunturiladun johtokunta on hieno, energinen, idearikas ja osaava joukko ihmisiä, jotka ottavat vastuuta asioista ja osaavat olla tuloksellisella tavalla itseohjautuvia.

Tietotaitoa on monelta elämän alalta ja yhteyksiä oman piirin ulkopuolelle tarvittaessa löytyy. Johtokunta on tällä hetkellä sopiva kooste kokemusta, nuoruutta, nuorekkuutta ja vaihtuvuutta.

Sama lausuma pätee toimihenkilöihin.

Yhteisövastuullinen jäsenkunta

Tunturiladun jäsenistö on samalla tavoin yhteisövastuullista väkeä.

Viimeksi se nähtiin Pekan-Oskarin rakentamisessa, jossa talkoisiin sitoutunutta joukkoa oli Kallion Pekan johdettavana kiitettävästi. Ottakaa se omaksenne.

Ikuinen tarve: uudet jäsenet

Yhdistyksen jäsenkunta tarvitsee uutta väkeä.

Ottakaamme kaikki tavoitteeksi tuoda yksi uusi jäsen Tunturilatuun joka vuosi. Kaikki me tunnemme ulkoilua harrastavia ihmisiä ympärillämme sen verran, että siitä joukosta voi kerran vuodessa jonkun mukaan napata.

Kaikki uudet jäsenet ovat tervetulleita, nuoret erityisesti.

Tässä asiassa Tunturilatu on kilpailuasetelmassa monen muun asian kanssa: Kaikki muut järjestöt, tietokoneet, televisio, lehdet, kirjat. Tehtävä on haastava mutta varmasti palkitseva sitten kun se juoni löytyy.

Tunturikerhot ovat Tunturiladun toimintakeskuksia

Ohjatkaa uusia jäseniä mukaan vahvistamaan tunturikerhojen toimintaa, koska kerhot – yhtään väheksymättä ilman kerhosidosta olevia jäseniä – ovat Tunturiladun laaja kontaktipinta ulkomaailmaan.

Kerhot ovat eri puolilla maata olevia Tunturiladun toimintakeskuksia, jotka parhaimmillaan ovat toimintamme näyteikkunoita.

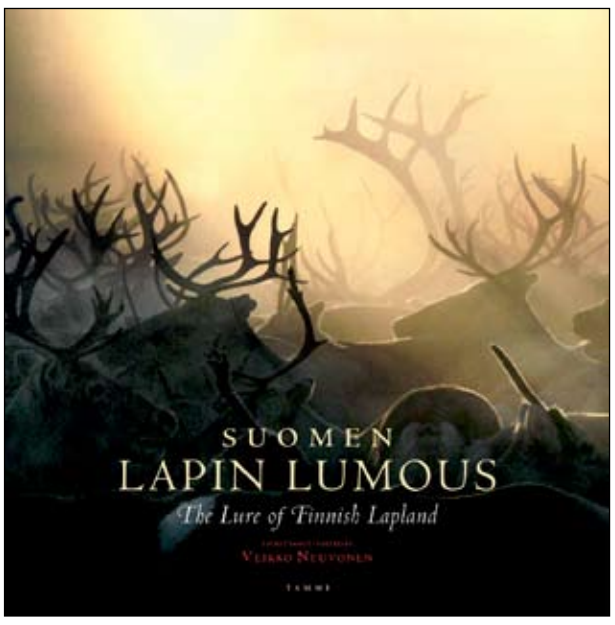
Kiitos Teille

Kiitän puolestani kaikkia Teitä näistä kolmesta vuodesta.

Juuri nyt toivotan kaikille oikein hyvää, rauhallista ja retkeilyllistä joulua. Karavaani jatkaa kulkuaan. Nähdään.

Timo Tulosmaa

KANNESTA KANTEEN

Suomen Lapin lumous

Lappi kiehtoo, Lappi kutsuu, Lappi odottaa – kukin kokee Lapin eri tavoin. Mutta moni jää Lapin lumouksen vangiksi.

Tunturialueisiin ja saamelaisiin liittyy romantiikkaa, muistoja, kokemuksia ja ennen kaikkea jokaiselle Lappi on erilainen. Lapista on tehty paljon kirjoja ja moni myös kerää Lappi -aiheisia kirjoja.

Tunnettu luontomies **Veikko Neuvonen** on pääosin kirjoittanut ja koonnut upean kirjan, jota voi suositella Lapin ystävän luettavaksi ja katseltavaksi, ja mikä parasta kaikkina vuodenaikoina. Neuvonen pitää parhaimpana vuodenaikana kesäkuun alkua, jolloin Lapissa on vähiten kulkijoita.

Tällöin luonto herää, joskin välillä iskee armoton takatalvi. Onkin muistettava, että Lapin pohjoisosissa lunta voi sataa vuoden kaikkina kuukausina.

Kirjassa esitellään kaamos, tykky, Lapin matkailun historiaa, annetaan vaellusohjeita, mennään kalaan, tutustutaan revontuliin, ihmetellään kultakuumetta, käydään soilla, ihaillaan ruskaa ja tunturisopulien vaellusta ja tulevatpa poronhoito ja kansallispuistotkin tutuiksi.

Teksti soljuu ja vie lukijan mennessään, samalla saa ihailla upeita kuvia ja tavallaan olla etuoikeutettu nojatuolimatkalainen Lapissa.

Suurikokoisessa kirjassa on 176 sivua ja kustantajana on Tammi. Kansien väliin on saatu 20 luontokuvaajan loisteliaita valokuvia. Monet kuvat ovat koko sivun kokoisia ja koko kirjasta aistii rauhan ja levollisuuden.

Kun suomalainen teksti on käännetty myös englanniksi, voi vain todeta, että yksi suomalaisen Lappikirjallisuuden helmi on käsissäsi. Suosittelen: menkää Lappiin, mutta sitä ennen lukekaa tämä kirja, niin tiedätte enemmän siitä, minne menette!

Antti Karlin

Mielekästä luettavaa

Lapin kaskukirja, lappilaisen huumorin vuosikymmenet (2013, Mauno Kylli ja Markku Torkko)

Lappilaista huumoria on koottu yksiin kansiin varsin muhkea kokoelma. Veijarimaisissa kaskuissa lapinmies panee ojennukseen lantalaisen ja jopa etelän herran, ja jätkää voi ymmärtää vain toinen jätkä.

Osansa saavat suuret persoonat Kekkosesta Pokan Almaan, metsäherrat Sunkku ja Samperi, eversti Willamo, kauppias Armas Kristo ja Kemijoki Oy:n lakimies Olli Mäenalanen.

Nätti-Jussi on itseoikeutetusti sankari. Väliin on riemastuttavasti ripoteltu Oiva Arvolan erikoisen mehukkaita saagoja. Tätä kun pari sivua kerrallaan selailee, voi loppuun päästyään taas aloittaa alusta.

Turisti tuli lomalle Lappiin marjastus mielessään. Hän kysäisi paikalliselta Pieralta, voisiko metsässä poimia turvallisesti marjoja.

–Jo vain siellä voi, tuumi Piera. –Mutta nykyään suositellaan, että poimijan pitäisi ripustaa kaulaansa pieni tiuku. Siitä karhu tietää, missä päin marjastaja liikkuu.

–Mistä sitten tietää, onko metsässä karhuja, uteli turisti.

-No jos siellä mettässä on karhunpaskoja, niin häätyy siellä olla karhujakin.

–Mutta mistä sen karhunpaskan oikein tuntee, jatkoi turisti.

–Se vain on helppo tuntea. Jos siinä paskassa on niitä pieniä tiukuja, niin kyllä se on varmasti karhun.

Lapin kaskukirja on muhkea kokoelma lappilaista huumoria. Itäkairan Prinsessan sivuilla vilahtelee myös tunturilatulaisia.

Itäkairan Prinsessa, Koilliskairan kuuluja kulkijoita (2013, Yrjö Teeriaho)

Sirkan, Itäkairan prinsessan, tietää moni ja on hänet joku kohdannutkin. Itäkairan kulkijoille Sirkka on se joka kulkee yksin pitkin poikin kairaa, ihastelee luonnon pienimpiäkin yksityiskohtia, murehtii yhä lähemmäksi tunkevia metsänhakkuita ja nostaa metelin jos kämppä on hänen saapuessaan siivottomassa kunnossa.

Sirkka saapui Itäkairaan syyskuussa 1975, samaan aikaan kun minä synnyin. Prinsessan päiväkirjat kuljettavat lukijan läpi vuosikymmenten, ajalta ennen UKK-puistoa, katkeamattomana ketjuna nykyhetkeen. Ken paljon kulkee, se myös paljon kokee, se tulee selväksi, ja lukijan kaipuu Itäkairaan voimistuu. Olisipa kiva tietää, mitä tapahtuu lukijalle joka ei ole ennestään Itäkairassa kulkenut. Onko tämän jälkeen muuta vaihtoehtoa kuin mennä katsomaan millainen ihmemaa se Itäkaira on?

Ei, en ole yksin. Jokaisella heinänkorrella ja varvullakin on sanomansa, jokainen puu puhuu. Olen ihan pieni osanen suurta luontoa. On hyvä olla.

Kirjan lopussa kerrotaan myös kahden legendaarisen miehen tarinat, Luppo-Matin ja Meänteisen. Tunturilatulaisiakin vilahtelee kertomuksissa mukavasti, ihan nimeltä mainittuina.

Muorravaarakassa tapasin imatralaisen Eero Melton, jonka kanssa tulin Lankojärvelle, tulevalle kotipaikalleni.

Tommi Avikainen

Keskisuomalaiset terveiset

On koittanut jälleen pieni tilinteon hetki: Ovtsin syysvuosikokouksessa johtokunnasta jäivät pois Pauli Hulkkonen, meidän susiasiahenkilömme, ja uskomattoman monivaiheisia pyöräretkiä ympäri Eurooppaa polkeva Esa Säde. Saimme mukaan lisää naisenergiaa kun tilalle valittiin Ulla Kosonen ja Hilkka Mäkelä. Ritvis Loimion puheenjohtajuuspesti jatkuu edelleen ja sihteerinä ahkeroi Hannele Vaahtila. Jäsenmaksun pysytimme Ovtsin osalta ennallaan.

Porukkamme on retkeillyt kautta aurinkoisen Laulavan Mörönpolun ynnä muiden polkujen, Evon kesäpäivien, Kuhmon seniorivaelluksen, Salamajärven kansallispuiston, jossa vain kaksi meistä kulki yhdessä vihttalaisten kanssa, kohti syyskuun ruskassa paistattelevaa Susikyröä. Huoltorakennuksen talkoissa meitä ei ikävä kyllä näkynyt - paitsi Kuukkasen Aulikkia, joka kyllä vietti lähes koko kesäkauden Susikyrössä, talkoissa ja vava-leirillä ja taas talkoissa ja vielä susiaisissakin. Vahinko että hän jättäytyi pois Tunturiladun johtokunnasta.

Kerhoviikkomme onnistui erinomaisesti sekä säiden että ohjelman puolesta. Mentiin bussilla isä ja poika Pihkasalon hyvässä kyydissä. Pääluku nousi yli kahdenkymmenen kun Äkäslompoloon tiputetut lasketaan mukaan. Osuttiin sopivasti Pallakselle kansallispuiston 75-vuotisjuhliin ja rennoille markkinoille. Tunturissa tallustettiin kohtalaiset matkat. Tarkemmin tästä kaikesta luet selostuksen tässä alapuolella olevasta jutusta.

Nyt odottelemme talven tuloa ja Haristuvan pikkujoulua. Joulukuussa osallistumme järjestöjen joulumyyjäisiin, sillä kaarnikkamehua on taas reilusti myyntiin!

Ritvis

Ritvis Loimio

Tappurin kämpällä kävimme vaellusviikollamme isolla porukalla. Keli oli mitä mainioin ja ruskakin ihailemisen arvoinen.

Lapinhullujen matkassa

Syyskuun seitsemäntenä pääsin Savon suunnasta ruskamatkan peruutuspaikalle Susikyröön ovtsilaisten kanssa. Vai sanoisinko lapinhullujen?

No, olenhan Lapissa käynyt minäkin,useitakin kertoja elämäni aikana, mutta en sentään neljää tai viittä kertaa vuodessa niin kuin joku porukasta.

Olen ollut hyvin lähellä saada tosi tartunnan lapinhulluudesta, mutta kohtalo laittoi elämäni uuteen järjestykseen niin, että Lappi niin kuin muukin matkailu oli jätettävä moneksi vuodeksi. Kun se vaihe oli ohi, esti työ ainakin ruskamatkat ja muut harrastukset rokottivat lapinhulluutta vastaan.

Nyt olin Susikyrön kävijänä porukan ensikertalainen.

Viikosta tuli hieno. Sää suosi, ruska oli kohtalainen ja jo vähän nivelrikkoiset polvet toimivat moitteettomasti. Sähkön puuttuminen siirsi elämänrytmiä luonnolliseksi, ulkoilu ja paksu patja varmistivat hyvät yöunet – jotain pientä kuorsausepisodia lukuun ottamatta. Mutta sehän on osa autiotupien ja yhteismajoitusten hauskuutta.

Susikyrö on toimiva paikka viettää viikkoa: keittopaikat, huussit ja jätehuolto on hyvin järjestetty ja tunnelma on erämainen, vaikka linja-autolla pihaan hurautettiinkin.

Sauna on hienosti järven rantatörmässä ja näkymä Vuontiskerolle etenkin aamuauringon aikaan on huikaisevan kaunis.

Hämmentäviä oli sähkövalojen näkyminen Susi-Oskarin ikkunaan uudesta naapuritalosta, Vuontispirtin läheisyys ja sähkövalaisintolppa uudisrakennuksen edessä – vielä pimeänä.

Ahtaalla alkavat olla näidenkin lapinhullujen perinteiset Lapin tavat. Varsinaiset turistit, niin kuin ne siellä Vuontispirtilläkin, ovat tietenkin asia erikseen.

Matkalla taisi olla mukana pelkästään kokkeja, sillä ruoat olivat toinen toistaan parempia, vaikka joka päivä keittokatoksessa hääräsivät eri ihmiset sovittujen vuorojen mukaan.
Lettujen teko vain otti koville. Ensin ei ollut maitoa. Sitten kun oli maitoa niin kas, ei ollutkaan jauhoja. Kun saatiin jauhoja, tuli muutoksia kokkivuoroihin. Mutta mainioita lettujakin lopulta syötiin monenlaisten hillojen kera.
Entä päiväohjelmat? Kaarnikoitten keruu ja mehun teko kuulosti lähes elämää suuremmalta asialta.

Siispä eka päivänä marjastamaan: Tynnyrivaaraan vai Montellille? No, Montellille. Ei ollut tarkemmin sovittuja aikoja tai paikkoja, eikä suurin määrin kaarnikoitakaan. Mutta sinne porukka hajaantui.

Tuntui välillä, että eniten eksyksissä oli ”johtajatar” veneineen. Mutta loppujen lopuksi kaikki osasivat takaisin, jopa minä pienellä haipakalla, sillä oli myöhästyä kokkivuorostani.

Kaarnikkaakin oli saatu kokoon yhteensä useampi ämpärillinen, joista ison kämpän porukka laittoi mehun muhimaan saman tien. Mainio idea tuo kaarnikkamehun teko myyjäisiin!

Auto laajensi päivittäisten retkien aluetta ja antoi valinnan mahdollisuutta päiväohjelmaan.

Minä nautin suuresti patikoimisesta avotunturissa niin Pallaspäivänä kuin Tappurin retkellä. Sääkin oli melkein kuin lapsuuden kesinä, aurinkoinen ja lämmin.

Nammalakurussa oli väkeä pieni kaupungillinen telttoineen, joten ohitimme niin uuden valmistuvan kuin vanhan kämpän pienen levähdyksen jälkeen.

Eritoten Tappurin puolella paikat olivat minulle uusia, joten tutkin karttaa ahkerasti. Niinpä Tappurin ja Piippokeron huiput olivat minulle kohdillaan jopa tarkemmin kuin niillä, jotka olivat kulussa muistinvaraisesti.

Liekö yhteinen lapinhulluus ja porukan keskinäinen tuttuus sellainen voima, ettei suurempaa kinastelua syntynyt mistään, vaikka ihan aina ei ollutkaan selvillä päivän retkikohde tai aikataulu tai kokoontumispaikka.

Ensimmäiset joskus mennä viipottivat aika kyytiä jo hyvän matkan päässä ennen kuin viimeiset oikein tiesivät, mihin ollaan menossa.

Vai tehtiinkö, ”kuten ennenkin”, jolloin vain ensikertalainen ”putosi kyydistä”.

Matkalla olleet Ritvis, Annukka, Seppo ja paikalle pyöräillyt Esa olivat minulle tuttuja aivan latulaistaipaleeni alkuajoilta Jyväskylästä. Siksi sainkin vapaista paikoista vihiä ja ikään kuin palasin juurilleni.

Samalla sain tutustua moneen mukavaan ihmiseen. Olihan meitä kaikkiaan 18.

Kiitos teille kaikille lapinhulluille mukavasta reissusta. Luullakseni pärjäsin sentään kohtuullisesti porukassa ja aika näyttää, sainko vakavan tartunnan.

Marja-Sisko

Markku Poikonen

Ryhmäpotretissa Susikyrön portailla.

Hannele Vaahtila

Esan ja Hilkan tuumaustauko Rihmakurun laavulla.

Marja-Sisko Pihl

Ritvis ja Ulla matkalla Piippokerolta Hietajärvelle.

Hannele Vaahtila

Susikyrön saunalle, mars!

Viimein Vätsäri

Kiviä, kiviä ja isompia kiviä, niin minua oli peloteltu.

Ehkä siksi Vätsäri on jäänyt melkein viimeiseksi Lapin erämaa-alueista, joissa en ole retkeillyt. Vuosia sitten, vietäessäni autiotupailtaa supervaeltaja *Harri Pellin* kanssa, kysyin häneltä mihin menisit, jos saisit mennä vain yhteen paikkaan Lapissa? Vastaus tuli melkein heti, Vätsäriin!

Elokuun lopulla aloitimme Kolbman retken kolttien mailta, eli Sevettijärveltä. Vasta illalla saimme reput selkään ja ensimmäisenä yönä jouduimme melkein maantienojan meluun, mutta toisen yön nukuimme retken ainoan autiotuvan, Sollomusjärven pihalla. Maasto tuvan ympärillä oli nättiä kuin Saariselällä.

Suolisvuonon reitti eli Inarinjärvi ja Vätsärin alueen Ruijaan vievät polut olivat aikoinaan Lapin henkireikä. Tuvalta jatkoimme ikivanhaa, Järvenpään kuuluisasta majatalosta tulevaa polkua, mutta muutaman kilometrin jälkeen käännyimme etsimään Tuulijärveä.

Ja mutkille oli kuljettava, siitä pitivät huolen alueen lukemattomat järvet ja lammet.

Saapastelin kaukana muita edellä ja hämmästyin, siinä se vaan oli. Kesän retkellä sitä haettiin 12 tuntia tuloksetta ja nyt löytyi hakematta. Upea, pitkä hiekkaranta, järven vesi kristallinkirkasta ja tasainen laaja ranta-alue eli viimeinkin kunnon leiripaikka.

Laitoin laavun lähelle vesirajaa, kolme metriä hiekalle, kymmenen järveen ja näköala aamuaurinkoon. Kävin jopa uimassa, Nyt kelpaa.

Erämaassa tapahtuu aina, varsinkin yöllä. Laavussa nukkuminen on aina ollut minulle tärkeimpiä asioita eräretkeilyssä. Unen laatu on ihan ylivertainen raittiissa ilmassa, ja kämppien hirsiseinien sisällä suuri osa erämaan tapahtumista jää kokematta: kuutamo, tähdet, tuulen humina, aamuaurinko, eläinten ja metsän äänet, nuotion läheisyys ja lämpö, pimeys ja sen tuoma salaperäinen tunnelma. Ja minulle se kaikkein tärkein erämaan asia, hiljaisuus.

Lapissa on toinen toistaan hienompia leiripaikkoja. Niissä haluan nukkua, en missään krääseiköissä. Kehtasivat nimittää minua prinsessaksi Muotkan vaelluksella, kun olin huolissani retkikumppanien suhtautumisesta tähän vakavaan asiaan. Semmoista se on, kun kuljetaan pitkä päivä pelkällä lämminkuppi-lirulla. Ei jakseta illalla väsyneinä ja nälkäisinä etsiä kunnon leiripaikkaa.

Huono yhdistelmä on myös ahkera halonhakkaaja Iitu ja Enskan rämisevä saha. Ja saantimies Mikko haukiuistimen kanssa, toisten nukkuessa kiskoo halon mittaisia haukia joita kukaan ei jaksa syödä. Hyviä juttuja on Hanna-Mari ja Mikko, kartan ja kompassin kanssa. Ja huomasin minä paljon muitakin, mutta varovaisena miehenä jätän tämän luettelon lyhyeksi. Ylpistyvät vielä niin, että eivät huoli minua mukaan ollenkaan.

Mikko Suominen

Ryhmäpotretissa Tuija, Reijo, Merja, Elina, Jyrki, Ulla, Hanna, Iija, Iitu, Enska ja Mikko.

Tuulijärveltä lähdimme suunnistamaan kohti Jankkilan metsänvartijan tilaa, mutta ensin halusin katsoa järven päässä olevan yksityiskämpän. Marssin reiluun tapaani pihalle ja sain vastaani vasikankokoisen koiran, jolta vähäpukeinen naisihminen sai vaivoin minut pelastettua. Vasta useamman sätkän käärittyään paikan isäntä sai retkeilijäpoloisen rauhoittumaan.

Jankkilan pihapiirissä oleva Pakanajoki oli pelkkä pohjakivinäyttely, joen vesi oli kadonnut kokonaan. Oliko syynä kuiva kesä vai mikä.

Pihalta kuljimme polkua Vuontisjärven rantaan ja teimme kahden yön leirin, tarkoituksena tehdä päiväretki Routasenkurun pohjoispäähän.

Kurussa kotka liiteli ja kaarteli pitkään yllämme. Varmaan se mietti, mitä ihmettä nuo surkean vaikeasti ja avutomasti liikkuvat tekevät sen valtakunnan mahtavilla jyrkänteillä.

Viimeisenä vaelluspäivänä kuljimme ensin Norjan rajalle ja sieltä sateisen iltapäivän lähelle Näätämöä. Leiri metsään ja kalastajat häipyivät sielläkin läheisille järville. Aamulla loppumatkalla kerättiin paljon isokokoisia puolukoita. Rajakaupoista ostimme herkkuja, joimme retken päätöskahvit

Sevetin baarissa ja suunnittelimme seuraavaa vaellusta.

Ihan erikseen on vielä kerrottava nämä kalajutut.

Vaeltamisen ja kalastamisen yhdistäminen harvoin onnistuu, koska hyvät kalapaikat ovat oma juttunsa. Niinpä suhtauduin kesäkuun Muotkan retken alussa, retkikavereiden vapavehkeisiin lähinnä repun lisäkoristeina. Onneksi en sanonut mitään ääneen, sillä iltaisin nuotiolla söimme jatkuvasti herkullista loimuharria tai peräti taimenta.

Varsinkin Muotkalla saivat runsaasti isoja harreja. Jopa naiset kiskoivat niitä rannalle ja siinä olikin minulla ihmettelemistä.

Seuraavalla viikolla Sarmin kairassa yritin, kuten *Kelo-Petäjäkin,* paikkailla Tunturiladun menetettyä mainetta. Sieltä sitten Talaksen löylyjen jälkeen, reppu täyteen ruokaa ja siirryin itäkairan ruskaan.

Reijo Ainasoja

Kolbman kuulumiset

Kesän ja syksyn aikana Kolbman toiminnassa olivat vaellukset Muotkalla, Islannissa ja Vätsärissä. Viikonlopun retkillä olemme käyneet mm. Ulko-Tammiossa, Pietarsaaren retkeilyreitillä sekä Nanoq museossa ja tehneet perinteisen ”Arktinen hysteria”-vaelluksen.

Erikoisin tapahtuma oli vanhan vaellusteltan polttaminen koulutuksen nimissä. Ensin tutkittiin miten eri retkeilyvarusteet syttyvät ja palavat. Palava tuohenkäppyrä heitettiin umpisolumuovisen makuualustan ja untuvamakuupussin päälle. Makuualusta paloi kituuttaen pienellä liekillä. Makuupussi paloi myös kituuttaen ja parin kämmenen kokoisen alan jälkeen se olisi sammunut itsestään. Oli hyödyllistä nähdä, etteivät nämä materiaalit syty räjähdysmäisesti.

Teltassa palava Trangian poltin asetettiin keskelle lattiaa ja narulla nykäisemällä sitä läikytettiin. Palava sprii sulatti hitaasti pienellä liekillä teltan lattiaa noin pesuvadin kokoiselta alalta. Sitten kun poltin kumottiin seinän viereen, tuli tarttui sisäteltan kankaaseen ja palo levisi nopeasti. Ulkoteltta suli kuumuudesta ja palokaasut vapautuivat ulos. Lopuksi teltta romahti ja jännittyneet lasikuitukaaret ”potkaisivat tyhjää”. Video teltan palamisesta on you tubessa ja se löytyy hakusanalla: pete tunturikerho kolbma

Loppusyksyn Arktinen hysteria-vaelluksemme teimme 13 kulkijan voimin Helvetinjärven kansallispuistossa. Samaan aikaan olivat myös kavtsilaisetkin maastossa ja tapasimme heidät Haukan hiedan leirialueella. Ilmaston lämpeneminen tuli todettua, sillä keli oli kostea. Yöllä satoi rankasti ja päivällä saimme kulkea märissä maastoissa. Usein aikaisemmin olemme tehneet näitä vaelluksia pakkasessa sekä lumessa ja kävelleet järvien jäillä. Päällimmäiseksi vaelluksesta jäi mieleen laajat myrskyjen kaatamien vanhojen kuusien rytöalueet ja karhun pesän vierestä kävely. Hirvimies kertoi nallen siellä nukkuvan.

Vuosikokouksessa valitsimme uusia jäseniä kerhotoimikuntaan, joka nuortui nyt reippaasti. Tulevassa toiminnassamme on runsaasti jotain vanhaa ja jotain uutta, sinisiä ajatuksia ja lainattuja ideoita. Tammikuussa kerhoillassa Islannin retkeilyä ja tammi- helmikuun vaihteessa iglu-viikonloppu, jolloin perehdymme lumimajojen rakentamiseen.

Joutenkulkija jostakin

Omppu Rekola

Teltta palaa! Onneksi tässä vain valvottuna testinä, mutta huolimattomalle se voi olla todellisuutta erämaassa.

Yhteistyötä yli rajojen

Kalevi Asikainen

Käsi kädessä iltaohjelman tiimellyksessä Akumajan ruskaretkellä.

Tässä eräs esimerkki kuinka latuyhdistys ja tunturikerho ovat löytäneet toisensa yhteistyön merkeissä.

Siilin Latu on noin 600 jäsenen latuyhdistys, jonka keskuspaikkana on Siilinjärvi. Tunturikerho Tsietsassa taas on jäseniä 115 ja sen toimialueena on koko Pohjois-Savo. Yhteistyö näiden yhdistysten välillä virisi parikymmentä vuotta sitten kuin luonnostaan kun molempien yhdistysten puheenjohtajana oli sama henkilö. Ja silloisissa hallituksissakin istui muutamia ”kaksoisagentteja”, jotka olivat aktiivijäseniä molemmissa yhdistyksissä.

Tunturikerho mielletään usein vain Lappiin suuntautuvien retkien järjestäjäksi ja muutenkin Lapinhullujen temmellyskentäksi. Yhteistä tekemistä löytyy paljon muutakin. Yhteiset patikka- ja hiihtoretket niin pohjoisessa kuin omillakin laduilla, melontaviikonloput ja lumikenkäretket ovat jo vuosia yhdistäneet molempien jäseniä. Samoin yhdessä toteutetut vaellus- ja ruskaviikot, ovatpa latulaiset saaneet olla Tsietsalaisten vieraana Tunturiladun kämpilläkin.

Yhteen hiileen puhallettiin myös keväällä 2013 kun Ladulla ja Tsietsalla oli yhteinen messuosasto Erämessuilla Kuopiossa. Siinäpä esiteltiin välillä ristiinkin yhdistysten toimintaa.

Tsietsalaisia osallistui LatuRasti-majan rakennusvaiheessa talkootöihin ja he myös käyttävät majaa aktiivisesti. Siilin Latu luovutti tällöin vuokralla olleen entisen hiihtomajansa Tsietsalaisten käyttöön ja ylläpitoon.

Jäsenistä ei ole koskaan ollut kilpailua, päinvastoin. Tapahtumissa omia jäseniä houkutellaan liittymään rinnakkaisjäseneksi myös toiseen yhdistykseen.

Molempien yhdistysten, niinkuin kattojärjestönkin ongelmana on nuorien jäsenten puuttuminen. Tsietsan osalta nuoria ja lapsia on ollut mukana Vauvasta Vaariinleirillä Susikyrössä; ja järjestihän Tsietsa tuon leirin kesällä 2011. Siilin Latu puolestaan on saanut nuoria mukaan lumikenkäretkille ja perhekerhon toimintaan.

Yhteistyötä on viritelty myös alueen muiden latuyhdistysten ja tunturikerhojen kanssa, muun muassa yhdessä toteutettujen retkien ja vierailujen muodossa.

Molemmissa yhdistyksissä yhteistyö koetaan antoisana ja toimintaa rikastuttavana ja sitä aiotaan jatkaa tulevaisuudessakin. Yhteiseen hiileen puhaltamalla löytyy uusia ystäviä, uusia ideoita ja erilaisia toimintatapoja. Ja ehkäpä pienten yhdistysten vähäinen aktiivijoukko saa näin hieman ”huokaisuapua” kun tehdään asioita isommalla joukolla -yhdessä- niinkuin teemana on.

Seija Vihervuori
SIILIN Latu/Tsietsa

Tiilikkajärvellä Suomen luonnon päivänä

Suomen luonnon päivänä, olimme suunnitelleet retken Tiilikkajärven kansallispuistoon. Ilmoitimme retkestä useassa paikallislehdessä, että kaikki ovat tervetulleita.

Kimppakyydein kokoonnuimme Sammakkotammen opastuspaikalle, jossa osallistujat kirjoittivat nimensä osallistujalistaan. Tsietsan puheenjohtajan esipuhe siivitti porukan kokoon. Joukko jakautui nopeasti kiitäjiin, velmuilijoihin, ihailijoihin ja hännänhuippuihin sekä melojiin. Patikkareissulle lähtijöitä oli 62 henkeä ja melojia 8 kanoottikuntaa.

Retki aloitettiin tosi hienossa ja aurinkoisessa säässä + 9. Patikoijat lähtivät Uitonkierrolle” 7 km länsipuolen polkua ja pitkospuita pitkin sekä melojat Sammakkojärvelle. Polun harjanteelta avautui näkymä vasemmalla Selkäsuolle ja oikealla siinteli Sammakkojärvi. Polulta poiketen sai maistaa mustikoita ja puolukoita sekä levähtää muuten vaan ja nauttia luonnon rauhasta ja oman repun antimista.

Pirjo Punju

Tiilikkajärvellä riittää pitkoksia.

Uiton kämpän nuotiopaikalla paistettiin makkaroita ja turistiin niitä näitä kuten tulilla ainakin. Kiitäjät olivat jo käyneet Tiilikanaution kierron 3,2 km ja melojatkin saapuneet, joten tästä jatkoimme Venäjänhiekan nuotiopaikalle. Siellä Tsietsan puheenjohtaja kumppaneineen kahvitteli retkeilijöitä ja sanaiset arkut aukenivat. Vesitietäjä kertoi järven vedenlaadusta ja vesikasveista todeten sen karuksi ja humuspitoiseksi. Venäjänhiekan valkoinen hiekkaranta on kuin olisi Kanarian beachillä, mutta kaakaon ruskea vesi ilmentää valuma-alueella olevan runsaasti soita.

Paluumatkalle kiitäjät, velmuilijat, ihailijat, melojat ja hännänhuiput lähtivät omia polkujaan luonnon huomaan, kuka reittiä idästä lähtöpaikalle kuka Autionkiertoon tai Alussuon ihailuun. Tuuli ei paljon oksia heilutellut, joten hiki nousi pintaan ja vaatteita oli vähennettävä. T-paidassa tarkeni kulkea pitkospuita pitkin ja pysähtyä välillä juomaan vettä ja nauttimaan raaoista karpaloista. Avara aapasuo on hulppea näkymä, eriväriset rahkasammaleet laikuttavat sen kauniiksi matoksi, jonka seassa kasvaa myös karpaloita, juolukkaa, vaiveroa, heiniä ja saroja.

Hännänhuiput taivalsivat paluumatkan Uitonkierron itäpuolen pitkospuita pitkin. Matkalla kyykäärme esittäytyi uhmakkaasti, nosti päätään ja suhisi; tämä on minun reviirini. Poistuimme toki paikalta, mutta kuviin se tuli ikuistettua. Muutama hirvikärpänenkin tuntui kipittävän iholla, joten hirvien mailla oltiin. Loppu hyvin kaikki ”maalissa”, me hännänhuiput tulimme hikisinä mutta onnellisina. Lämpötila oli melkein hellelukemissa + 20 ja retki oli onnistunut.

Kaunis Suomen luonnon päivä oli näyttänyt meille parastaan Tiilikkajärven kansallispuistossa.

Pirjo

Merja Nuutinen

Keli oli mitä mainioin ja Tiilikan Autiojärvellä kelpasi meloa peilityynessä säässä.

Huoltorakennus kastettiin Pekan-Oskariksi

Satu Ojala

Susikyrön uuden huoltorakennuksen vihkiäisissä odotettiin jännittyneinä, mikä rakennuksen nimeksi tulee. Ja niinhän siinä kävi, että Pekan-Oskariksi se ihan ansaitusti kastettiin. Puheenjohtajan tehtävistä luopuvaa puheenjohtaja Timo Tulosmaata kastetoimituksessa avustivat Helinä Saarinen ja ensi vuonna taas puheenjohtajana toimiva Raimo Pahkala.

Susikyrön susiaisviikonlopussa oli ohjelmaa enemmän kuin omiksi tarpeiksi. Kokouksen jälkeen kansa kokoontui vihkimään uutta huoltorakennusta ja illan pimetessä vihkimisvuorossa olivat uudet sudet.

Tunturiladun talkoolaiset ovat puolentoista vuoden aikana tehneet reilut kymmenentuhatta talkootuntia. Talkoolaisia on ollut kaikkiaan reilut 60, mutta heistä osa on uurastanut yhteiseksi hyväksi jopa kymmenen viikkoa.

Susiaisissa huoltorakennus otettiin virallisesti käyttöön. Vielä lauantaina osa talkoolaisista kulki rakennuksessa edestakaisin. Loppuviilaukset olivat vielä menossa.

Paikalle kokoontunut yleisö otti kiitollisena vastaan uuden rakennuksen, joka täydentää hyvin Susikyrön palveluita ja vastaa niihin odotuksiin, joita Enontekiön kunta on järjestöllemme asettanut niin vesi- kuin viemäriverkostoon liittymisestä.

Huoltorakennus sai oikeutetusti nimekseen Pekan-Oskari kämppäisäntä **Pekka Kallion** mukaan. Erityisesti hän on uurastanut rakennuksen eteen aikaa ja vaivoja säästämättä.

Pekan-Oskarin kastetilaisuudessa tunnelma oli jopa harras.

Raimo Pahkala luotsaa taas Tunturilatua

Susikyrön saunalta avautuva maisema on Raimo Pahkalalle tärkeä.

Hyvä ennakkovalmistautuminenkaan ei ollut avuksi, kun Tunturiladulle etsittiin puolisen vuotta uutta puheenjohtajaa tehtävästä luopuneen **Timo Tulosmaan** tilalle. Kevätkokouksessa nimettiin toimikunta valmistelemaan syksyn henkilövalintoja. Toimikunnan puheenjohtaja **Markku Salminen** joutui kuitenkin nostamaan kädet pystyyn. Uutta puheenjohtajaa ei lukuisista kyselyistä huolimatta löytynyt.

Kokouksen alla kokousväki ihmetteli tilannetta ja jokainen tykönään mietti, että järjestömme ei voi olla ilman puheenjohtajaa. Niinpä käännyttiin samasta pestistä kaksi vuotta huilivuorossa olleen **Raimo Pahkalan** puoleen.

–Tunturilatua ei jätetä pulaan, sanoi Raimo ja suostui tehtävään.

Johtokuntakin muuttui kokouksessa merkittävästi, kun erovuorossa olleiden **Aulikki Kuukkasen** ja **Pekka Kallion** tilalle valittiin **Kari Halinen** Kuoktesta ja **Paul Pakarinen** Logista. Uuden kaksivuotiskauden saivat erovuoroisista **Hannu Liljamo** Owlasta ja **Pentti Vainio** Tsietsasta.

Muut johtokunnan jäsenet ovat **Iitu Gerlin** Kavtsista, **Paavo Kramsu** Logista, **Panu Loisa** Kavtsista ja **Pirjo Kukkonen** Kumpesta.

Syyskokouksessa vilkkain keskustelu käytiin kämppäsäännöistä. Niitä oli tarpeen rukata uuden huoltorakennuksen myötä.

Kämppien käyttöaste on alhainen ja siksi on mietitty myös omavarausjärjestelmää, jolla tunturiladun jäsenet voisivat varata Susikyröstä Susi-Oskarin tai Susi-Kiisan tai Susi-Talaksen omaan käyttöönsä.

Kämppäsääntöihin tuli lukuisia muutosehdotuksia eikä omavarausjärjestelmääkään ihan mukisematta nielty. Näin ollen johtokunta valmistelee kämppäsääntöä vielä uudestaan ja tuo sen kevätkokoukselle päätettäväksi.

Kari Halinen Kuoktesta on Tunturiladun johtokunnan uusi jäsen. Toinen uusi jäsen on Login Paul Pakarinen, mutta hän ei ollut kokouksessa paikalla.

Vuotispirtillä pidetyssä syyskokouksessa sihteerinä toimi Iitu Gerlin Kavtsista ja puheenjohtajana Vappu Hietala Kavtsista. Tunturiladun puheenjohtajan pestin vuodenvaihteessa jättää Timo Tulosmaa Kolbmasta.

Noidan tarjoaman hokun maku ei vuosien saatossa parane. Maistajina Tunturisusi 1643 Anja Kylävalli Logista ja Tunturisusi 1644 Matti Nylander Kumpesta.

Outasudet numero 48 Päivi Korolainen Tsietsasta (vas.), 51 Tuula Sarhaluoma Tsietsasta, 50 Kasper Pöytäkivi Kolbmasta, 47 Arttu Korolainen Tsietsasta ja 49 Marjatta Nuutinen Tsietsasta noidan hokkumaistajaisissa.

Susivihkiäisten alkua saatteli sadekuuro. Se ei kuitenkaan häirinnyt Susikyrön rinteeseen kertynyttä yleisöä.

Tunturiladun kiinteistöjen alue- ja kämppämaksut

Susikyrön aluemaksu on 10 euroa/vrk/hlö. Susi-Kiisan ja Susi-Talaksen aluemaksu on 7 euroa/vrk/hlö.

Kerhoviikkomaksu on Susikyrön isossa kämpässä, Susi-Kiisalla ja Susi-Talaksella 350 euroa. Pelkkä Susi-Oskari 150 euroa. Susikyrön iso kämppä ja toinen Oskari yhdessä 400 euroa. Aikuisten mukana olevilta alle 12-vuotiailta ei peritä aluemaksua.

Kerhoviikkojen varaukset tehdään sihteerille ja kirjataan nettisivuille ja lehteen viivytyksettä. Kerhoviikolla tarkoitetaan kerhon kaikille jäsenille tarkoitetussa ohjelmassa olevaa Lapin viikkoa.

Aihkin vuokra on 25 euroa/vrk. Varaukset tehdään Raimo Pahkalalle. Varaukset kirjataan nettisivuille ja lehteen viivytyksettä.

Susikyrön autonlämmitystolppien käytöstä vuonna 2014 veloitetaan 2 euroa/lämmityskerta. Maksu suoritetaan huoltorakennuksessa olevaan lippaaseen ja merkintä (käyttäjän nimi) samassa paikassa olevaan vihkoon.

Maksujen suoritus:

Aluemaksut suoritetaan kämpissä oleviin lippaisiin tai pankkisiirtolomakkeella Tunturiladun tilille. Lippaissa olevien varojen keräämisestä ja Tunturiladun tilille tilittämisestä huolehtii kämppäisäntä.

Kerhoviikkomaksut tulee olla suoritettuna Tunturiladun tilille vähintään kaksi viikkoa ennen varauksen alkua.

Kämppäavainten lunastusmaksut:

Tunturilatu ry:n jäsenillä on oikeus kahden vuoden jäsenyyden jälkeen päästä Tunturiladun kämppäavaimen haltijaksi maksamalla siitä voimassa olevan lunastusmaksun.

Kämppäavaimen hinta vuonna 2014 on 120 €. Avaimen palautuksesta ei korvata.

Muuta:

Tunturilatu vastaa osaltaan Susikyrön yksityistiehen ja Kyrönperän latupooliin liittyvistä velvoitteista asianomaisten tahojen päätösten mukaisesti.

Kerhojen hallinnassa olevien kiinteistöjen ja laitteiden kuluista ja muista vastuista vastaa kyseinen kerho.

Nammalan kotakahvilatoiminta päättyy

Syyskokousväki oli huolissaan Metsähallituksen suunnitelmista lopettaa Nammalakurun kotakahvilan toiminta. Kahvila on ainoa lajissaan Pallastuntureilla.

Kotakahvilan puolesta on on kerätty nettiadressia osoitteessa adressit.com/allekirjoitukset/pelastakaa_nammalakurun_kotakahvila. Siinä on allekirjoittajia 1 100.

Tunturilatu lähetti kotakahvilan puolesta kannanoton Pallas-Yllästunturin kansallispuiston puistonjohtajalle **Pekka Sulkavalle**. Kannanotossa todetaan, että kotakahvila on luonteensa puolesta erämaiseen kansallispuistomiljööseen erityisen hyvin sopiva palvelu.

Puistonjohtaja Sulkava vastasi, että asiaa on käsitelty syksyn aikana perusteellisesti kansallispuistossa. Kota oli avoinna vuodet 1994–2006, mutta sen jälkeen se on ollut satunnaisesti auki. Kahvilaa on toiminnan käynnistäneen yrittäjän jälkeen pyörittänyt useampi eri taho, mutta kahvilassa on ollut kannattavuusongelmia. Nyt kahvilan pyörittämiseen haki lupaa raattamalainen yrittäjä.

Metsähallitus ei antanut kahvilalle lupaa, koska heidän mielestään kodan kunto on heikko ja se vaatisi mittavan peruskorjauksen.

–Metsähallituksen tavoitteena on kehittää palvelujen laatua ja kestävyyttä kansallispuistossa. Tavoitteena on luoda verkostomainen rakenne, jossa puiston retkeilypalvelut nivoutuvat sen ulkopuolella oleviin yrityspalveluihin, sanoo Sulkava.

Eira Laine

Nammalan kotakahvilan taival on päättynyt.

Ensimmäiselle vaihtopaikalle tultaessa alkumatkan joenmutkat, kapeikot ja matalikot olivat jo takana.

Suomi meloi Kemijoen päästä päähän

Suomi meloo –melontaviikko ensimmäistä kertaa Lapissa

Kevätkesä oli kauneimmillaan, kun nelisensataa melonnan harrastajaa kokoontui Kemihaaraan Korvatunturin kupeeseen Koillis-Lappiin valtakunnanrajan tuntumaan aloittaakseen melanvarren vitkutuksen Suomen pisimmän joen latvoilta merelle asti.

Omasta tunturikerhostani ei ollut lähtijöitä, mutta onneksi järjestäjät kokosivat yhteen yksittäisten melojien ryhmän. Aloitin matkani perjantaina yöjunalla Rovaniemelle, jossa käsipäivää uudelle melojatuttavuudelle, ja sitten auton nokka kohti Lapin perukoita läpi Kemijärven, Pelkosenniemen ja Savukosken suunnattomankokoisten kuntien.

Lappi koetteli avaruudellaan viitoitettuun liikenteeseen ja ruuhkiin tottuneita. Tunnit kuluivat, ja kilometrejä taittui. Kasvillisuus muuttui niukemmaksi ja matalammaksi, yhä vähemmän oli tienviittoja tai merkkejä ihmisasutuksesta tai melojia matkanteossa.

Tie kävi kapeammaksi ja pölyisemmäksi. Iltapäivä oli jo kaartumassa iltaan. Onneksi pimeästä ei kuitenkaan ollut pelkoa. Eikö määränpää häämötä jo – melkein hermostuimme, mihin olimme matkalla.

Navigaattori ei tunnistanut tietä, eikä kartta ollut riittävän tarkka, jotta olisimme tienneet, missä edes olimme. Välillä kurvasimme jo takaisinpäin, mutta tuumaustauon jälkeen ei auttanut muu kuin jatkaa matkaa. Missä kaikki muut olivat?

Lopulta kuin tyhjästä eteemme tupsahti auto puolen tusinan kanootin peräkärryllä lastattuna. Se oli ajanut kuormansa kanssa hitaammin. Helpotus oli melkoinen. Siitä vain perässä Kemihaaraa kohti!

Perillä Kemihaaran Lomakeskuksessa olivatkin jo muut melonnan ystävät leirikeittiöjonossa ja telttojaan pystyttämässä.

Eki Lappi tutustutti meidät muihin eri puolilta maata tulleisiin keräilyeräläisiin, ja juttu alkoi heti luistaa. Miten luonnonkaunis paikka! Jäkäläkankaat tarjosivat hienon alustan teltoille, ja sauna maistui heti aluksi viileine kylpyineen Kemijoen alkuhaarassa.

Sunnuntaiaamu 9.kesäkuuta koitti huikaisevan kirkkaana; eihän toki yötä ollutkaan, ja sää oli mitä parhain.

Suomi meloon lähtöpaikka sijaitsi kahden kapean sivujoen haarassa. Tsemppasimme lähtijät matkaan ja suuntasimme seuraavalle vaihtopaikalle jokivartta etelään viettämään kiireetöntä sunnuntaiaamua.

Tuntureilta ja kairoilta aina Venäjän ja Norjan puolelta saakka pulppuavat purot ja joentapaiset yhtyvät Kemihaarassa, mutta ne ovat vielä matalia, kiemuraisia ja kaitoja. Niinpä kaksikoilla ei ollut asiaa veteen vielä tässä vaiheessa, ja yksiköistäkin muoviset pärjäsivät parhaiten kylkiään kolhimatta.

Aamupäivän vaihtopaikalla Kemijoki näytti jo isommalta joelta. Metsähallitus on pystyttänyt retkeilijöille tulentekopaikkoja.

Poromiehet olivat tulleet soppakeittiöineen laavulle, eikä lautasia tarvinnut kahta kertaa kehottaa ottamaan esiin.

Porokeitto ja pullakahvit maistuivat luonnon helmassa. Poroa ja lohta eri muodoissaan oli tarjolla joka paikassa koko melontaviikon ajan, Lapissa kun oltiin.

Kemijoki leveni, mutta virta ei lientynyt. Koko ajan se avitti matkantekoa, helpotti kätten työtä ja siivitti vuoron toisensa perään etuajassa maaliin.

Kaikki säät mahtuivat Lapin melontaviikkoon.

Hellelukemia kolkutelleen lempeän alun jälkeen maa ja vesi hohkasivat usvaa ja kavalia yöpakkasia. Villaa ylle telttaan kömpiessä tai kurkistus kukkaroon, josko voisi vuokrata mökin tai muun katon pään päälle.

Savukosken kylältä lähtiessämme ukkonen jyrähteli uhkaavasti. Se ei häirinnyt saattajaamme joulupukkia, Lapin tavaramerkkiä, joka tuntui ehtivän sinne tänne matkamme varrelle.

Violetit ukkospilvet saivat luonnon värit säkenöimään; metsä hehkui syvissä vihreän sävyissä ja vesi vaihtoi väriä joka hetki tummasta orvokinlilasta vaaleansiniseen valonsäteillä helmeilevään keijukaismereen.

Kemijärven kaupungin jälkeen Luusuan kylän maisemissa Kemijoki näytti jo mahtinsa; joki laajeni valtaviksi järviksi. Niiden rannoilla vietimme seuraavat päivät järvenselkiä ja Lapin luontoa tutkaillen.

Napapiirin läheisyys sai säänhaltijat tuittuilemaan ankarasti, syksyiset hallat ja viimat puhalsivat suoraan jäämereltä luoteesta ja pohjoisesta.

Näpit ja varpaat jäätyivät. Minne kesä katosi, huh sentään? No, saunomalla ja leirintäalueen ruokalistaa tyhjentämällä kylmästä selvittiin.

Melojilta ei saa huumori ehtyä, säät ovat ennenkin koetelleet.

Ja voittihan se kesä taas: Tervolaan tullessa ilma oli kuin linnunmaitoa, niin lämmin ja auvoisa.

Laiturille pystytetty kotasauna sai melojat suojiinsa nauttimaan hartaasti löylyistä ja kesäillan kauneudesta. Luonto oli taas niin antoisa, yötön yö ihana.

Keminmaan voimalaitosten jälkeen Kemijoki laajeni ja laajeni, kuin suurella järvellä olisimme meloneet. Asutus tiheni, pellot ja viljelmät reunustivat jokea.

Jo häämötti sieltä Kemin kaupunkikin tehtaanpiippuineen. Meri tuoksui kosteana ilmassa. Meritaipale melottiin tiiviissä tihkusateessa, läpimärkinä ja kankeina kylmästä kuten niin usein Suomi meloossa.

Sateenharmaana Tornion leirintäalue otti melojakansan vastaan. Vettä valuvat melontakamppeet väännettiin kuiviksi, ja jäljellä oli enää kaikesta armahtava sauna.

Kippis Suomi meloolle kilisteltiin Rovaniemen melajuhlassa.

Saimme kokea maamme pisimmän joen, yli 550 km, kaikkine ihmeineen: Kemijoen kasvun Lapin perimmäisiltä perukoilta pienestä suureksi; sen alkulähteet, sahit ja kristallinkirkkaat pyörteet, näimme lukemattomien purojen ja sivujokien yhtyvän mahtavaksi virraksi, joka vyöryy lopulta Perämereen.

Lappi koillis-lounaissuunnassa vesiteitse omin käsivarsin melottuna oli elämys monella tasolla.

Yötön yö ja alkukesän luonto, sen värit ja tuoksut saavat kokemaan osaksi suurta tuntematonta.

Aidot teeskentelemättömät ihmiset, jotka tuntuvat asuvan maailman selän takana, ovat kuin Lapin taikaa täynnä olevan karun luonnon ilmentymiä.

Myös historia on elävä osa Lappia. Oli hienoa tutustua kunkin paikkakunnan sitkeisiin sankareihin, joiden muistomerkit, kirjat ja kädentaidot esittäytyvät vierailijoille tienvierillä, toreilla ja levähdyspaikoilla.

Miten ihmeessä he ovat toimineet seutunsa kyläpäälliköinä tai toiminnan perikuvina jo edellisten sukupolvien aikana Lapin tiettömien taipaleiden takana rutiköyhissä oloissa?

Ja Lapin sota muistomerkkeineen on koettua elämää tässä ja nyt; se pysähdyttää totisesti kulkijan.

Kiitos Suomi meloo antoisasta, rikkaasta melontamatkasta taas kerran! Kiitos Eki Lappi ja oma keräilyeräni hienosta lomaviikosta Lapin yöttömässä yössä ja sen huikeassa luonnossa!

Melontaviikon 29. kerta vei meidät ensi kertaa Lappiin. Saimme tutustua kotomaamme kaukaiseen kolkkaan samalla kun saimme ulkoilla raikkaassa ilmassa ja kerätä auringon energiaa tuleville päiville.

Teksti ja kuvat: Airi Jillmark

Kullero, Lapin maakuntakukka tervehtiii kulkijaa tienvarsilla.

Kesän hehkua Savokoskelta lähdettäessä.

Pitkät yksinäiset taipaleet koettelivat kulkijaa.

Tapahtuman lähtö Kemihaarassa pikkujokien yhtymäkohdassa.

Sunnuntaiaamun leppeää rauhaa Lapin erämaassa.

Menokalusto lepovuorossa Kemijoen rantamilla.

Kippis Suomi meloolle Rovaniemen melajuhlassa.

Hannu Liljamo

Hulppea silta reitin varrelta.

Owla seitsemän sillan reitillä Kungsledenillä

Kesävaellukselle me jo perinteeksi käyneenä ajankohtana heinä-elokuun vaihteessa suuntasimme kauniille reitille Kungsledenin eteläiseen osaan välille Tärnaby–Ammarnäs.

Retkemme alkoi Oulusta aurinkoisena aamuna 27.7. Junalla etelästä Ouluun saapuneiden jälkeen bussi Haukiputaalta vaeltajia hakien suuntasi kohti Torniota, josta viimeinen joukkoomme tullut vaeltaja nousi bussiimme.

Kaikkiaan meitä oli 27 vaeltajaa ja lapinkoira, joka tuli kantamaan vaelluksella oman muonansa. Nuorin meistä oli innokas kalastaja 12-vuotias Kasperi Pekka-pappansa kanssa.

Torniosta jatkoimme Ruotsin puolelle Arvidsjaureen, jossa ruokailimme ja jatkoimme kohti Tärnabytä. Sieltä ajoimme kalastusluvat hankittuamme Solbergissä olevalle parkkipaikalle. Vaellusvaatteet vaihdettuamme aloitimme vaelluksen ylös kohti tunturia.

Kahden kilometrin vaelluksen jälkeen oli aika perustaa telttaleiri Gurkfjällettiin. Rinteeltä näkyivät Tärnabyn lasketterulinteet, joista monet menestyneet ruotsalaiset alppilaskijat mm. Ingemar Stenmark ja Anja Pärsson ovat aloittaneet uransa.

Pitkä bussimatka ja kipuaminen tunturiin takasivat iltapalan jälkeen makoisat unet lukuisissa rinteellä olevissa teltoissa.

Seuraavana päivänä jakauduimme kahteen ryhmään jotta vaeltaminen ja suuren vaellusryhmän hallinta olisi helpompaa. Molempia ryhmiä johtivat kaksi opasta.

Päivän vaelluksemme alkoi kohti Syterstugaa. Matkaa oli taivallettavana noin 17 kilometrä.

Suunnitelmamme oli seuraavana päivänä huiputtaa matkan varrella oleva Norra Sytertoppen (1768m). Päivän aikana sää huononi ja rajuilma ukkosineen lähestyi meitä.

Matkan varrella oli miehittämätön Tukholman yliopiston säätutkimusasema. Ensimmäisenä lähtenyt ryhmä pääsi juuri kovimman sateen alkaessa Syterstugalle. Toinen ryhmä oli leiriytynyt tunturiin odottamaan sään selkeytymistä ja mahdollista seuraavan päivän huiputusta.

Seuraavan päivän aamuna näkyvyys oli huono, sumuinen joten päätimme jatkaa matkaa. Runsaan sateen takia viivästimme lähtöä kohti Tärnasjöstugaa. Jatkoimme matkaa kohti seuraavaa tupaa, jonne oli matkaa 14 kilometriä.

Reitillä on seitsemän siltaa, joista neljä komeaa, pitkää kaarisiltaa.

Sää selkeni ja aurinko paistoi. Metsikössä korkeassa kasvillisuudessa pitkospuut johdattivat meidät tuvalle.

Osa meistä päätti majoittua tupaan ja osa telttoihin. Tuvan läheisyydessä oli reitin ensimmäinen sauna, jossa kylvimme ja pulahdimme läheiseen järveen. Tupavahdilta kuulimme että toinen ryhmämme oli lähellä edellistä tupaa majoittuneena.

Aamutoimien jälkeen seuraava päivänä lähdimme kohti Servestugaa, jonne oli taas matkaa 14 kolometriä. Rankan nousun jälkeen polku oli hyvä kulkea ja lopulta oli hienoa laskeutua Servestugan pihaan maiseman ollessa kuin Itävallasta.

Tupavahti toivotti meidät tervetulleeksi. Aamulla heräsimme vettä sateli lähtiessämme kohti seuraavaa tupaa Aigertia, jonne on matkaa 20 kolometriä. Leiriydymme reitin puoliväliin.

Kasperilla oli tavoite huiputtaa yksi yli tuhannen metrin huippu saadakseen Outasuden suoritemerkin. Tämä toteutuikin komeassa auringon paisteessa Juovatjåhkan lähellä.

Huipun lähellä on tuulentupa, johon seuraavana päivänä tutustuimme jatkettuamme matkaa kohti Aigertstugaa. Tupa näkyi pitkän matkaa lähestyessämme sitä. Tuvan portailla tupavahti istui kiikaroiden tunturista tulijoita.

Kasperi ja Pekka kalastivat. Kaikille saatiin järvitaimenia syötäväksi.

Pidimme seuraavana päivänä suunnitellun luppopäivän ja osa meistä tutustui lähitunturehin. Tällöin tapasimme toisen ryhmän heidänkin saapuessa kohti Aigertstugaa.

Ryhmä perusti telttaleirin tuvan läheisyyteen seuraavan päivän menoreitin varten. Ryhmästämme kolme vaelsi jo illalla Ammarnäsin. Ilta oli aurinkoinen ja lämmin.

Aamun sarastaessa meillä oli vielä 8 kilometrin laskeutuminen Ammarnäsin lähellä olevalle parkkipaikalle, jossa bussi odotti meitä.

Ajoimme Arjeplogiin Krajahotelliin, jossa majoitumme leirintäpaikan majoihin.

Aamulla aamupalan jälkeen aloitimme pitkän matkan Tornion ja Haukiputaan kautta Ouluun. Onnistunut vaelluksemme oli ohi ja uudet vaellukset ovat jo mielessä.

Hannu Liljamo
Owla

Tukholman yliopiston säätutkimusasema.

GEATKI MYY AHMA-louetta jälleen.

Pentu-Ahma aukkoleveys n. 3 m, suojasyvyys 1,5-1,7 m, korkeus 1,8-1,9 m, hinta **55,-.** Ahma aukkoleveys 3,8 m, suojasyvyys 2 m, **60,-.** Ahmaa myös pohjakankaalla. **75,-**. Hintoihin lisätään toimitusmaksu.

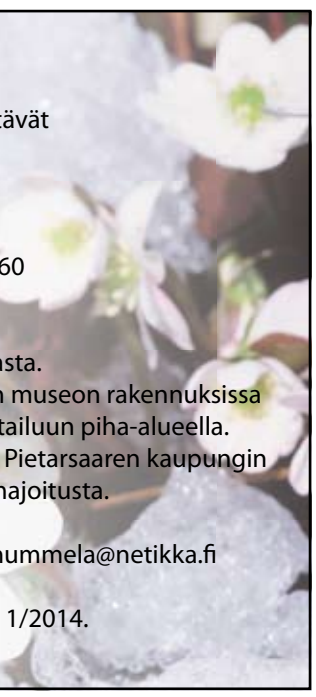
Tied. Aarno Lehtisalo
p. 0440 195 002
aarno.lehtisalo@gmail.com

Kiinnostaako
VAELLUSMATKA UNKARIIN
2.-12.9.2014
Tunturiladun retkitoimikunta/Tsietsa
Pentti Vainio p. 050 66518,
po.vainio@saunalahti.fi

Viiden vuosikymmenen vaellus ja Kuudes vuosikymmen

50 v. historia **15**€
60 v. historia **15**€
molemmat **25**€
+ toimituskulut.
Tilaukset
timo.tulosmaa@sci.fi.

VARATKAA ENSI KEVÄÄN KALENTERIINNE KÄYNTI POHJANMAAN RANNIKOLLE!

Tunturiladun retkitoimikunta ja Tunturikerho Vihtta järjestävät

TUNTURILADUN KEVÄTPÄIVÄT

14.–16.3.2014, la 15.3.2014 on myös

TUNTURILADUN KEVÄTKOKOUS.

Paikka: Arktinen museo Nanoq, Pietarsaari, Pörkenäsintie 60
Teema: Arktinen retkeily.
Asiantuntijoina: Nanoq-museon perustaja ja johtaja Pentti Kronqvist sekä Petri Mäkelä retkitoimikunnasta.
Ennakkotietoa majoituksesta: Lattiamajoitusta on arktisen museon rakennuksissa omilla varusteilla noin 60 hengelle sekä mahdollisuus telttailuun piha-alueella. Parin kilometrin päässä on tarjolla Bed and Breakfast sekä Pietarsaaren kaupungin keskustassa noin 7 km:n päässä hotelli- ja hosteltasoista majoitusta.
Aamiaiset, lounaat ja päivälliset ovat museolla.
Lisätietoja: Vihtta/Marjut Nummela 040 587 8183 marjut.nummela@netikka.fi sekä Arktinen museo www.nanoq.fi
Tarkemmat tiedot kevätpäivistä ovat Tunturilatu-lehdessä 1/2014.
Tervetuloa!

Marianpäivät Hetassa 2014

Moni teistä on varmasti osunut Hettaan Marianpäivän tienoilla ja ihastellut kylän heräämistä värikkääseen menoon, saamelaisten ikiaikaiseen kokoontumiseen, väärtien tapaamisiin, perinnemarkkinoihin, poroajokilpailuihin …
Sinulle, jolle tapahtuma on ehkä vielä kokematon, teemme ehdotuksen. Jos sinua kiinnostaa osallistuminen Marianpäivän viettoon Hetassa, järjestämme siihen mahdollisuuden to 20.–su 23. maaliskuuta 2014. Alkuviikolla (n.15.–19.3) retkeillään Susikyrössä ja loppuviikoksi siirrytään Hettaan. Hetan Majatalon vanhalta puolelta (hotellipuoli on jo täynnä) on varattu alustavasti meille majoitustilaa seuraavan hintatiedon mukaisesti:

2 hlöä/huone	144 €/hlö/3 vr
3 hlöä	126 €/hlö/3 vrk
4 hlöä	117 €/hlö/3 vrk
5 hlöä	111 €/hlö/3 vrk
6 hlöä	108 €/hlö/3 vrk
7 hlöä	108 €/hlö/3 vrk

Hinnat sisältävät majoituksen majatalohuoneessa, runsaat aamiaiset, päivälliset pitopöydästä sekä saunan päivittäin. Itsetehdyt retkievät (oma termari) 7 euroa/hlö/vrk - jos näin haluaa. Majatalo on tunnetusti hyvä ruokapaikka. Tarkemmat tiedot netistä www.hetan-majatalo.fi.
Marianpäiviin liittyy runsaasti kulttuuritapahtumia, joiku- ja saamenmusiikkikonsertteja, taide- ja käsityönäyttelyitä. Viime keväänä juhlittiin 12 vuotta sitten menehtyneen Nils-Aslak Valkeapään muistoa 70-vuotissyntyämäpäivän kunniaksi monin konsertein. Osallistumisesta 2014 tilaisuuksiin ja lippujen mahdollisesta yhteishankinnasta neuvottelemme osallistujamäärän mukaan. Ohjelmatiedot tulevat nettiin lähempänä ajankohtaa.
Matkan pohjoiseen ja muun tarvittavan huollon Susikyrössä kukin hoitaa itsenäisesti kuten tapana on.
Ilmoittautumiset toivomme tietysti mahdollisimman pian järjestelyä varten. Takaraja on pe 17.1.2014. Etumaksuna perimme 50 euroa myöhemmin ilmoitettavalle tilille. Ota yhteyttä Ritvis Loimioon joko 040 552 1037 tai ritva.k.loimio@jyu.fi.
Tervetuloa mukaan!

Tunturiladun saamelaistoimikunta

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN RAHASTONHOITAJALTA: marja-liisa.maki@pp.armas.fi tai 040 718 1719. Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti. Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET

	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 e. Avainanomuslomakkeita saa yhdistyksen rahastonhoitajalta. Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on Tapiola pankki
IBAN FI07 3636 3002 7875 88 BIC TAPIFI22.
Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut paitsi jäsenmaksut. Jäsenmaksut maksetaan jäsenmaksulaskun mukaiselle pankkitilille.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

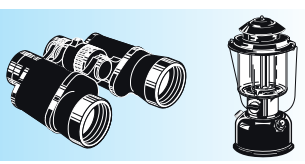
Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämpillä on edelleen rahalippaat, johon maksun voi suorittaa. Kämppämaksu vuonna 2013 on 6 e/ hlö/vrk. Vanhempien mukana olevilta alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämppien viitteet: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Susi-Oskaria voi vuokrata perhekäyttöön 30 e/vrk. Varaukset yhdistyksen sihteeriltä: iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598 (varmimmin tekstiviesti).

Varauskämppä Aihkin varaukset: raimo.pahkala@nic.fi, 040 839 6638. Aihkin kämppämaksu on 20 e /vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

Tärppejä ja turhakkeita

Oj, vilka fina stövlar!

Huudahti tuttava, kun näki millaisten bootsien kanssa palasin koulutusmatkalta Ruotsista.

Viime kesäkuussa Partiovaruste Oy:n iskuryhmä, minut siinä mukana, lähetettiin Lundhagsin tehtaalle Järpeniin (sijaitsee Åren lähellä) katsomaan miten Ruotsissa valmistetaan laadukkaita vaelluskenkiä.

Lundhagsin tapa kouluttaa on laittaa oppilaat töihin, valmistamaan itselleen kengät.

Ennen lähtöä oli pitänyt ottaa jaloista mitat ja piirtää jalkaterän kuva, sekä valita nahkojen värit. Mittojen mukaan tehtaalla oli valmisteltu kullekin ”rakennussarja”, jonka kimppuun kävimme. Monen vaativamman työvaiheen teki ammattilaiset, ja monessa kohtaa opastaja teki toiseen kenkään malliompeleen jonka mukaan itse ommeltiin toinen.

Pohjat liimasin itse niin, että tulivat suoraan ja ovat pysyneet kiinni. Tuli omin käsin koettua oleellisia asioita, esimerkiksi jos vuorikangas jää lestin päälle löysästi, tulee siihen ryppyjä.

Kumimateriaalien kanssa oli tarkkaa työvaiheiden, odotusaikojen ja lämpötilojen kanssa, jotta liimaukset pitäisivät. Lundhagsin kenkä on yksinkertainen, mutta valmistus vaatii ammattitaitoa ja erikoislaitteita.

Yksinkertainen rakenne tekee Lundhags-bootsista kevyen, kestävän ja täysin korjattavissa olevan maastokengän. Lundhagsin jalkineilla on ikuinen takuu koskien työ- ja materiaalivirheitä. Hoidettuna ne kestävät vuosikausia, ja perustellusti voi sanoa maailman kestävimpien vaelluskenkien olevan Lundhagsilla tehdyt.

Lundhagsin kenkien perusta on kevyt, kestävä ja huoltovapaa solukumiterä. Vielä 1960-luvulla oli muitakin samaa tekniikkaa käyttäviä valmistajia, mutta Lundhags on ainoana jäänyt käyttämään solukumiterää, ja kehittänyt siitä monia hienoja variaatioita. Yksinkertaisimmillaan se on Park, yleiskäyttöinen kaupunki- ja ulkoilujalkine, jossa ohueen solukumiin on liitetty yksinkertainen nahkavarsi.

Toisessa ääripäässä ovat tekniset kovan käytön vaelluskengät Syncro ja Mira, joissa on monia istuvuutta parantavia yksityiskohtia ja uusimpia materiaaleja.

Erä-lehden testivoittaja Professional ja sen sisarmalli Contessa ovat myös kärkipään vaelluskenkiä ilman kompromisseja. Näissä ammattilaistason vaelluskengissä solukumi on paksuinta ja kaksinkertainen nahkavarsi tiivistetty tukevaksi ja vedenpitäväksi.

Minä tein valintani mallisto puolivälistä: Ranger High on alaosaltaan täysiverinen vedenpitävä vaelluskenkä, mutta varsi on yksinkertaista nahkaa, korkea ja joustava kuin maihinnousukengässä.

Mielenkiintoinen yhdistelmä ominaisuuksia, ja mikä parasta, se toimii! Olen vaeltanut Punasaappaillani 170 kilometriä ympäri Koilliskairaa ja tehnyt lukuisia päiväretkiä lähierämaissani.

Olen vakuuttunut Lundhags-jalkineiden nerokkuudesta ja käyttökelpoisuudesta vaihtelevassa maastossa. Kuorikenkä on kova jalalle, mutta kun käyttää tarpeeksi paksuja sukkia, on lopputulos erittäin miellyttävä. Kahdet suht paksut vaellussukat päällekkäin ei ole liioittelua, tai tyyliin villafroteesukat ja villasukat.

Kenkään vakiona kuuluva muotoiltu huopapohjallinen on tosi oleellinen kengän sisäisen mikroilmaston kannalta: se paitsi siirtää kosteutta, on myös selvästi viileämpi kuin synteettinen vaelluskenkäpohjallinen.

Suosittelen kokeilla huopa-

RETKIMUISTIO 4/2013

2014:

16.2. **Puolipitkä umpihankihiihto Nuuksion alueella** (KAVTSI)
Tule mukaan hiihtämään konelatujen ulkopuolelle Nuuksion takamaastoihin! Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Mika Kiiski, mkiiski@elisanet.fi, 050 381 3894.

1.3. **Hiihtoviikonloppu Liesjärvellä** (KAVTSI)
Tänä talvena hiihdämme viikonlopun Liesjärven kansallispuiston alueella. Maasto on korkeuserojen suhteen melko helppo ja sopii aloittelijoillekin. Varusteet vedämme ahkioissa ja yövymme teltoissa ja molempina päivinä on tarkoitus hiihtää n. 10 km. Ilmoittautumiset 27.2. mennessä sähköpostiin risto.heinanen@luukku.com tai puhelimella 050 3263994.

9. – 17.3. **Hiihtovaellus Kilpisjärveltä Pältsan suuntaan** (TSIETSA)
Telttamajoitus, susivaellus. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Pentti Vainio p. 050 66518, po.vainio(at)saunalahti.fi

14.3. **Kuutamohiihto Kokemäen Sääksjärvellä** alkaen klo 18 (GEATKI)
yhdessä Teljän Ladun kanssa. Lähtöpaikkana Salonpää. Kahvi- ja mehutarjoilu.

11.–19.4. **Hiihtoviikko Pallaksella** (GEATKI).
Majoitumme Susikyröön, josta teemme päivittäin hiihtoretkiä lähimaastoon. Hiihtovaellus myös mahdollinen. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Satu Ojala p. 050 5234 844, satu.ojala@lauttakyla.fi tai Airi Ala-Juusela p. 040 728 1877.

12. – 20.4. **Kevätvaellus Paistunturit** (KAVTSI).
Vietämme jo perinteisesti pääsiäistä Lapissa vaelluksen merkeissä. Retki suoritetaan hiihtäen, ja retkeilyvälineet vedetään ahkiossa. Yövymme teltoissa. Retkipalaveri ja reittisuunnitelma ilmoitetaan retken osallistujille. Tarkempia tietoja vuoden 2014 ensimmäisessä Väärtissä. Tiedustelut: markempp@dnainternet.net tai 040 588 3656

6.–7.6. **Melontaretki Sääksjärvellä** (GEATKI).
Lähtö Salonpäästä. Telttamajoitus. Tervetuloa muidenkin kerhojen melojat mukaan. Lisätiedot ja ilmoittautumiset Riitta Aaltonen p. 040 8452 501 tai riitta.aaltonen@pp1.inet.fi

22.6.–28.6. **Aikuinen-lapsi-vaellus Ivalojoelle.** (GEATKI)
Telttamajoitus. Tervetuloa vaarit ja mummit tai vanhemmat jälkikasvunne kanssa kokemaan uusia elämyksiä. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Satu Ojala p. 050 5234 844, satu.ojala@lauttakyla.fi tai Airi Ala-Juusela p. 040 728 1877.

4.– 14.8. **Kirkkovenevaellus Inarilla** (KAVTSI)
Tarkoitus on nauttia Inarinjärven kauniista maisemista siten, että aikaa jää myös marjastukseen, kalastukseen tai vain oleiluun. Jos halukkaita on osallistua myös kajakeilla, yritetään sovittaa melojat osaksi kirkkovenevaellusta. Ilmottautumiset 13.7. mennessä Risto Heinäselle sähköpostiin risto.heinanen@luukku.com tai puhelimella 050 326 3994.

2. – 12.9. **Vaellus Unkarissa,** Tonavan mutkan kahtapuolen välillä Dobogokö-Romhany (TSIETSA).
Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Pentti Vainio p. 050 66518, po.vainio(at)saunalahti.fi

13.–20.9. **Kerhoviikko Susi-Kiisalla** (GEATKI).
Päivävaelluksia ja puolukkaretkiä lähimaastoon. Kevon reitin vaellus myös mahdollinen. Lisätiedot ja ilmoittautumiset: Satu Ojala p. 050 5234 844, satu.ojala@lauttakyla.fi tai Airi Ala-Juusela p. 040 728 1877.

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun tapahtumakalenterista, johon tehdään päivityksiä myös lehden ilmestymisajankohtien välillä.

Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille >> Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. – Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on ”omat polut” retkikohteen suunnassa.

Tunturilatu-lehden 4/2013 retkimuistioon julkaistavaksi tarkoitettu aineisto tulee toimittaa viimeistään 31.1.2014 osoitteella matti.happola(at)gmail.com

pohjallista kaikissa vaelluskengissä! Jalat ja kenkä pysyvät kuivina, sukat ja pohjalliset siitä välistä voi vaihtaa ja kuivattaa tarvittaessa helposti.

Kumiterällä voi huoletta potkia kivikkoja, Vibram Traction -pohja on pitävä ja jämäkkä. Korkea varsi suojaa säärtä vedeltä ja iskuilta.

Todella pätevät bootsit!

Lundhagsin valikoima on hyvin laaja, myös talvikengissä on täydellinen tarjonta.

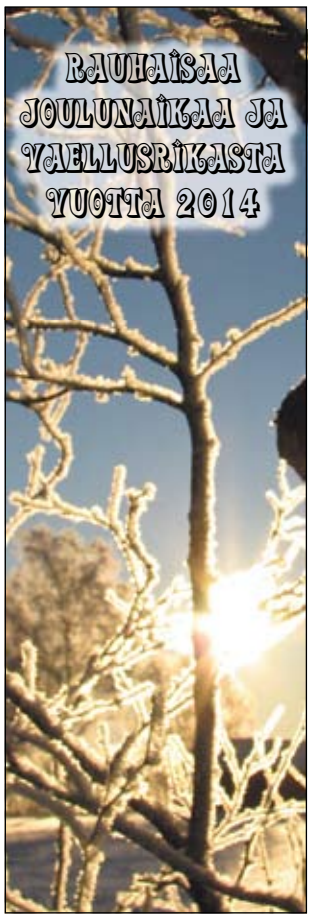
Talvimalleja selaillessa huomio kiinnittyy hiihtokenkiin. Husky Ski sopii 87-91 mm siteisiin, siis eräsiteeseen, ja on varustettu irrotettavalla huopavuorilla.

Se on siis tukeva ja kestävä vaihtoehto huopakumisaappaille.

Kenkäkemisti Tommi

Punasaappaat ovat saapuneet Vongoivan kodalle.

AIHKI

Siniset hetket, tykkylumet, hiljaisuus, puhtaus ja kuutamoyöt ovat todellisuutta Vuontisjärven ympärillä. Aihkin lämpö odottaa sinua.

Aihkin varatut viikot tänä vuonna ovat: 49 ja 52

Vuonna 2014 varattuja viikkoja ovat: 8-18, 23, 24, 38 ja 44.

Tarkista vapaat viikot Tunturiladun nettisivuilta.

Vuorokausimaksu vuonna 2014 on 25,00 €/koko mökki.

Varaukset Raimo Pahkala 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.firaimo.pahkala@nic.fi

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Susikyrön kuulumisia

Nyt se on valmis tuo huoltorakennus. Kiitos kaikille mukana olleille. Työ on ollut talkootyönä iso. Vähän liiankin raskas monille mukana olleille.

Rakennus on nyt kuitenkin saatu valmiiksi ja viranomaiset ovat hyväksyneet sen käyttöön. Työ on onnistunut hyvin, niin kuin **Jukka Torpo** on viestissään allekirjoittaneelle kertonut. Hän sanoo, että työ on korkealuokkaista, siis hyvin tehtyä, valvottua ja johdettua talkootyötä.

Rakennus on suunniteltu onnistunut ja on toimiva. Sopii hyvin maastoon sekä on julkisivuväritykseltään hyvä. Kiitos Jukka tunnustuksesta.

Talkootyöviikkojen aikana panin merkille, kuinka innolla talkootyöväki oli hankkeessa mukana. Muutamat tunturilatulaiset ovat olleet talkoissa yli kymmenen viikkoa. Talkootyötunteja on tehty yhteensä yli kymmenentuhatta.

Lisäksi menneen kesän aikana tuli tehdyksi kiinteistöjen vuosittaiseen huoltoon ja kunnossapitoon liittyvät työt niin, että kaikki Lapin kiinteistöt ovat nyt rakennuksineen ja piha-alueineen ensiluokkaisessa kunnossa ja siistit.

Hieno suoritus.

Nyt voidaan vähän huilata talkootyöstä ja kerätä voimia ensi kesään. Vuoden 2014 talkootöistä tarkemmin Tunturilatulehti no. 1/2014.

Hyvää Joulun aikaa kaikille tunturilatulaisille! Toivoo Kämppätoimikunta

Pekka Kallio

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Timo Tulosmaa, Elianderinkatu 8 C 10, 33230 TAMPERE
puh. 040 744 0565
timo.tulosmaa@gmail.com
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy, Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi
Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi
Tiedotustoimikunta:
Satu Ojala (pj), Timo Tulosmaa, Juhana Häme, Iina Auterinen, Iitu Gerlin
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm,
¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Westpoint. Rauma

Ilmestymisaikataulu 2014:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
1	**7.2.**	**25.2.**
2	**11.4.**	**6.5.**
3	**1.8.**	**19.8.**
4	**7.11.**	**25.11.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Tunturilatu ja kerhot ja myös Suomen Latu saavat kotimaan muutokset Väestörekisterikeskukselta, mikäli henkilö ei ole kieltänyt tietojensa antamista. He, samoin kuin ulkomaille muuttavat tai siellä olevat, lähettävät itse muutosilmoituksensa jäsensihteerille:

Tiina Loisa
Konalantie 43 A 7,
00390 HELSINKI,
tiina.loisa@saunalahti.fi

SUOMEN LATU

YMPÄRISTÖMERKKI MILJÖMÄRKT
441 800
Painotuote

Owlan kirkkovene Inarijärven aallokossa Ukon saaren kohdalla. Kuva Tuomo Väliaho, Kavtsi.

Owla Inarilla

Owla on vuodesta 2007 lähtien soudellut kirkkoveneellä Inarijärvellä. Vuonna 2011 suunnitelmissa oli kirkkoveneretki vaihteen vuoksi Oulujärvelle. Lähtijöitä ei silloin löytynyt riittävästi, joten palattiin takaisin vanhalle, tutulle Inarille.

Veneenlaskupaikkoina ovat vuorotelleet Nellim, Partakko ja Veskoniemi. Nyt elokuussa 2013 Inarin seurakunnalta vuokratun kirkkoveneen lähtöpaikkana oli Inarin kirkonkylä. Kun veneen kaksi tuhtoa oli varattu varusteille, oli retkeläisiä tälläkin kertaa 11.

Lähtöpaikka on siis etukäteen ollut tiedossa, mutta soutureittiä on jouduttu muokkaamaan säitten ja varsinkin tuulten mukaan. Inarijärvestä on hyvänlaatuiset merikartat, eikä varsinaisessa navigoinnissa ole ollut ongelmia. Hankaluutena on kaiken aikaa ollut pintaverkkojen ja muiden pyydysten väistäminen sekä hyvän leiripaikan valinta.

Alueeltahan on maaperäkartat, mutta Inarin saaret ovat enimmäkseen peräti kivikkoisia. Yhdelle teltalle toki paikka löytyy saaresta kuin saaresta, mutta kymmenen teltan leiripaikat ovat kortilla.

Iltapäivän tärkein tehtävä onkin ollut sopivan leiripaikan tähystäminen. Laavujen ja kotien runkoja sekä telttasaunan kiukaita kiikaroitiin innokkaasti. Toisaalta vanhojen, muuten hyvien leiripaikkojen ympäristöstä puuttuvat polttopuut, joita muissa saarissa oli aivan riittämiin.

Toinen seikka leirisaarta valittaessa on rantojen laatu. Inarijärven rannat kun tuppaavat olemaan matalia ja kivisiä. Soutajien joukossa on aina enemmän tai vähemmän innokkaita viehekalastajia. Jyrkiltä, syvärantaisilta niemekkeiltä on helpompi uistinta viskoa ja saada saalistakin. Matalarantaisten saarten ympärillä tase on toisenlainen.

Kaloja ei löydy, ja uistimia tarttuu kivikkoiseen pohjaan tämän tästä. Verkoilla saaliit ovat varmemmat, mutta kalastus vaativampaa. Kirkkovenettä kun ei ole suunniteltu verkkojen laskemiseen eikä varsinkaan kokemiseen. Vuosien mittaan kokemusta on kyllä karttunut. Tuoretta kalaa on joka reissulla syöty riittämiin. Saaliskalojen valikoima on Inarilla laaja. Vavoilla varsinkin harri, taimen, siika ja hauki; verkoilla siika, harri, harmaanieriä ja ahven.

Retket ovat sijoittuneet heinä-elokuulle, ja ilmeisesti ne on pyritty sijoittamaan hillojen kypsymisen aikoihin. Niin kuin tiedetään, vuodet eivät ole veljeksiä. Joskus on siis onnistuttu, joskus ei. Toisaalta; jos hillasta myöhästyy, on mustikka tilalla.

Tällä retkellä soutelimme aluksi Inarista navakassa myötätuulessa pitkin Juutuanvuonoa ja Ukonselkää Inarin selkävesiä kohti. Reitin varrella oli korkea Ukon kallioluoto, jota ei pysty ohittamaan. Sen korkealta laelta ihastelimme laajaa saaristoa ja nautimme eväitä. Ukolla kävi meitä tervehtimässä kavtsilaisten moottorivene. Heillä oli tuomisinaan tuoretta savukalaa, jota kelpasi maistella.

Ukon laiturista jatkoimme mutkaista veneväylää pitkin koilliseen. Kavtsilaisten vihjeiden perusteella löysimme kelvollisen rantautumispaikan Hopiakivisaarilta. Teltoillekin löytyi poikkeuksellisen pehmeitä, tasaisia kohtia paksusta, pehmeästä varvikosta. Makuualustoja ei välttämättä olisi tarvittu, ja saaren mustikatkin olivat erinomaisia.

Saaressa oli huonojakin puolia. Pounikkoisessa maastossa oli suorastaan hankala liikkua, ja saaren kaikki rannat olivat matalia.

Hopeakivisaarilla Kavtsin virka-apua (=venettä) hyödynnettiin verkkojen laskussa ja kokemisessa. Aamulla koetuissa verkoissa oli siikaa, harmaanieriää ja muikkua riittävästi kummallekin venekunnalle. Vapakalastajien saldo oli pahasti negatiivinen.

Hopiakivisaarilta soutelimme itään Viimassaaren eteläpuolisille vesille. Lievän kiertelyn jälkeen löytyi sattumoisin pitkän aikaa käytetty leiripaikka, jossa keittokatoksen runkokin oli jo valmiina ja hyviä teltan paikkoja riittämiin kaikille.

Ihastuimme tähän saareen ja sen kalastuksellisiin niemekkeisiin niin, että jäimme sinne kahdeksi päiväksi. On niin ylellistä, kun ei tarvitse joka aamu leiriä purkaa ja pakata. Kavtsilaisten partio käväisi täälläkin lahjoittamassa verkkosaaliistaan: siikoja, muikkuja ja harmaanieriöitä.

Toki vapakalastajatkin osallistuivat ruuan hankintaan: Huippuina 1,6 kilon taimen ja 1,4 kg siika, jotka selvästi ylittivät verkkokalastajien ennätyskalat. Kalaa siis saatiin ja syötiin. Malliksi on kuvia tyypillisestä aamupalasta ja päivällisestä.

Vesillä liikkujia ja vastaantulijoita tavattiin tällä kertaa harvakseltaan. Enimmäkseen ne olivat moottorilla kulkevia uisteluveneitä. Erikoisimpia oli kolmen komean norjalaisveneen jono, sekä kaksi tyylikästä inarilaista katamaraania. M/S Inari 3 sekä Rajavartioston partiovene tulivat vastaan paluumatkalla.

Soutuveneitä eikä kajakkeja näkynyt tällä reissulla purjeveneistä puhumattakaan; sentään perinteinen Inarijärveä yksikseen kiertelevä inkkarimeloja.

Takaisin päin soutelimme leppeässä säässä. Kiirettä ei ollut, joten oli varaa navigoida muutama ylimääräinenkin mutka. Viimeisenä iltana leiriydyimme Hietasaarelle, josta olimme saaneet vihjeen edellä moneen kertaan mainituilta kavtsilaisilta. Tätä beachia ei kirjurikaan voinut kastautumatta vastustaa. Suuri osa retkeläisistä oli sentään käväissyt järvessä joka ikinen päivä.

Soutuporukan valtuuttamana

Vesa Perttunen

Kiitokset vielä Kavtsin **Jukka Kukkolalle** ja **Tuomo Väliaholle** opastuksesta sekä kala-aterioiden täydennyksestä.

Aamupalaherkkuja – graavisiikaa ja taimenta. Kuva Vesa Perttunen

Inarijärven taimen. Kuva Tuula Lujala

Perinteinen ryhmäkuva. Kuva Lasse Lyttinen